Esrarlı rakamlar neler söylüyor?

Nahide Celikbağ, Nuri Aksay ve Erkenek'ten Mehmet Durgut: "Emirdağ Lâhikası sayfa 358'de, 'şeair-i İslâmiyeye ve siyaset-i İslâmiyeye darbe vuranlar on iki, on üç, on dört, on altı sene zarfinda büyük darbeler yiyecekler diye bana ihtar edildi.' Kimdir bu darbe vuranlar ve darbe yiyecek olanlar? Bir de on iki, on üç vs.. rakamlarını nasıl anlamalı?"

RİSALE-İ NUR ASRIMIZIN RESMİNİ ÇEKİYOR

Bediüzzaman Hazretleri asrımızın resmini çekmiştir. Bu cümleler, söz konusu resim karelerinden sadece bir kaçıdır.

Bahsettiğiniz bu karede diyor ki: "Şeair-i İslâmiyeye ve siyaset-i İslâmiyeye darbe vuranlar on iki, on üç, on dört, on altı sene zarfında büyük darbeler yiyecekler diye bana ihtar edildi. Evvelki meselenin aksine olarak, geniş dairede vuku bulan o hadisatı ve büyük cemaatlere gelen o tokatları, küçük bir dairede şahıslara gelecek tokatlar suretinde mana vermiştim ki, tam aynen iki dairede, hem küçük, hem büyük, on iki sene sonra en müthişi dünyayı terk ettiği gibi, büyük dairede de onun gibi dehşetli cemaatler on iki, on üç, on dört, on altı tarihlerinde aynı tokatları yediler ve yiyecekler diye ihtar edildi."1

ANAHTAR KELİMELER

Bu cümlede geçen anahtar kelimelere bakalım. Üstad Hazretleri Ankara'ya geldiği günden itibaren uyardığı ve fakat önünü alamadığı bir mesele vardır: Şeair-i İslâmiyenin tahribi!

Bir seri halinde şeair-i İslâmiyeye karşı yapıla gelen tahribatları tarih kaydetmiştir.

Bediüzzaman 1922'de meşhur namaz beyannamesinde diyordu ki: "Bilirsiniz ki ebedî düşmanlarınız ve zıtlarınız ve hasımlarınız İslâm'ın şearini tahrip ediyorlar. Öyle ise zarurî vazifeniz şeairi ihya ve muhafaza etmektir. Şe'âirde tehâvün milliyetin za'fını gösterir. Zaaf ise düşmanı tevkîf etmez, teşcî' eder." 1923'te Lozan'da alınan "Din

öldürülecektir” kararını ve daha sonra yeni hükümetin bu yönde yaptığı tatbikatları resmî tarih öğretmese bile, doğru tarih unutabilir mi?

Meselâ 1924’te hilâfetin ilgası ve aynı tarihte şeairin öğretildiği önemli merkezlerden olan medreselerin ve tekkelerin Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile kapatılması… Keza 1932’den 1950’ye kadar ezanın deforme edilerek Türkçe okutulması…

Bunları tarihimiz kaydetmiştir.

ESRARLI RAKAMLARIN İHBARI

Bu tarihlerden hareket edersek, maddî manevî büyük darbelerin ne zaman ve nasıl geldiği zannederim anlaşılır.

Meselâ 1922’den 16 sene sonra en müthişinin dünyayı terk etmesi…

1932’den 12 sene sonra Mareşalin, Genel Kurmay Başkanlığından alınması ve aynı tarihlerde ülke genelinin yaşadığı kaht, gala, kuraklık ve kıtlıklar… Keza 1932’den 14 sene sonra yapılan seçimlerde Millî Şefin koltuğunun sarsılması, bunu anladıkları için seçimlerin “açık oy gizli tasnif” usûlü ile yapılması… Keza Millî Şefin devr-i saltanatının toplam 12 sene sürmesi ve 12 sene sonra millet egemenliğine mağlûp düşmesi…

Keza, Bediüzzaman’ın ifadesiyle, “O ikinci Harb-i Umumi ve o dehşetli şahsın dünyadan gitmesiyle ve şimdi de onun mesleği geri çekilmesi ve bir kısmı o mesleğin aksine din lehinde resmen çalışması ve ehl-i imanın istibdad-ı mutlakadan bir derece kurtulması ve az bir tevil ile o risaleciğin verdikleri haber aynı tarihlerde vuku bulması…”2 tarihi, demokrasinin istibdadı yendiği 1950 yılıdır.

Nitekim istibdad-ı keyfî-i küfrî, 13’ün –alkışlayıcıları fazla olduğu için- iki katı olan 26 sene sonra milletin “yeter!” tokadına maruz kalmıştır.

Cümlenin sonunda gelen resimde, “büyük dairede de onun gibi dehşetli cemaatler”den bahsediliyor. Burada bahsedilen “dehşetli cemaatler”, deccalizmin ve süfyanizmin şahs-ı manevisi olsa gerektir. Malûm, deccalin “şahs-ı manevisi olan dinsizlik cereyan-ı azimi pek cesimdir.”3 Ve bu şahs-ı manevî “bu zamanda cemaat şekline girmiş”tir.4

Bu dehşetli şahs-ı manevinin “on iki, on üç, on dört, on altı tarihlerinde aynı tokatları” yiyecekleri bildiriliyor.

Dilerseniz, bu tarihler esrarlı kalsın.

Dipnotlar:

1- Bediüzzaman, Emirdağ Lâhikası, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2006, s. 358.

2 – Bediüzzaman, Emirdağ Lâhikası, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2006, s. 359.

3- Bediüzzaman, Mektubat, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2007, s. 96.

4- Bediüzzaman, Kastamonu Lâhikası, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2011, s. 28